

1055. szám.

1878. November 3.

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal**: Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja**: 5 hasábos nompaille sor 10 kr.

XXI. évfolyam.

RÉTHY BÁCSI EMLÉKEZETE.

— Emlékszobrának felállítása alkalmával nov. 1-én szavalta BERCSÉNYI BÉLA. —

Jó Réthy bácsi, lám megint kijöttünk,
 És megzavarjuk örök álmodat,
 De megbocsáss, hogy nem bírunk feledni,
 Hogy kegyeletünk meg-meglátogat,
 Mert merészség, hogy nem hagyjuk nyugodni
 A nemeseknek híres hadnagyát —
 Hej, ha tudnád, (bár tudnád!) mily haraggal
 Forgatnád meg most régi fringiad.

Hát még ha látnád azt is, hogy sirodra
 Emlékedül kőszlopot teszünk,
 Melyen a te nevedet mutogatva
 Csillognak a cifra arany betűk,
 Hogy rázogatódnád fejed: „Csikos-bojtárt
 Nem illet meg ily czeremónia!“
 — Hej, ha rajtad állna! (Bár rajtad állna!)
 E kőnek el kéne pusztulnia.

S a vén bakancsos! Mennyi vig regével,
 Tudott ő nekünk kedvet szerzeni!
 Örök tűzben hevülő jó szívének,
 Hogy sziporkáztak vidám gyöngyei!
 Eszünkbe jut . . . és szemünkben a könnyü
 Most is egy-egy mosolygást rejteget,
 Hiszen komor arczczal ki tudna állni,
 Jó Réthy bácsi, sirhalmod felett!

A ki a sirt is jókedvüleg ásta
 S a koponyákkal oly vigan dobált,
 A mig előtte Hamlet tépelődve
 Gunyolta az életet, a halált,
 Mi volt annak meghalni? . . . tréfa szintén . . .
 Eh! ez az egy tréfa roszt volt nagyon.
 Jó Réthy bácsi már erre az egyre
 Nincs taps se földszinten, se karzaton.

Veled együtt hányan nyugosznak itt lenn,
 Bennünket véled mennyi itt hagyott!
 Mert Borbócsod kevély szava igaz, hogy:
 „A hol vagyok, ott száz ember vagyok!“
 Im százszerű művészeted hírének
 Legyen e kő-émlék szerény jele,
 S jó Réthy bácsi, százszer és ezerszer
 Legyen neked a föld könnyebb vele!

Szabó Endre.

A H A Z A T É R T.

Novellette

JÓKAI MÓRTÓL.

(Folytatás)

III.

A béres legény elvezette az uraságokat a faluban a kovács műhelyig, a mire maguktól is rátalálhattak volna. A kovácsműhely olyan, hogy azt megismeri az ember cicerone nélkül is.

— De itthon van-e a mester? kérdezé Rogneard ur.

— Majd mingyárt előhivom. Monda a legény s bement a műhelyből nyíló szobácskába. Az alatt egy kormos pofájú inaska elkezdte a fujtatóval felszítani a tüzet, a mire azt mondá Rogneard ur: »látod, ott most valamit főzni fognak.«

Egy percz mulva előjött a kovácsmester, bőrkötény a derekán, a lábán félpapucs, a fején borsipka; a képe egy kicsit füstszinű.

— Adjon isten!

— Fogadj Isten!

— Hát kend a mester, atyafi? Ejnye de fiatal mester! Hát vegyen csak frissen mértéket a leányom lovának a lábáru, egy hiányzó patkó számára.

— Ugyan papa, sugott oda neki a kisaszszony: ne beszélj kérlek ilyeneket. Mind elárulod vele, hogy soha sem láttál lovat vasalni.

— Hát persze, hogy nem láttam. Mindig tartottam lovakat; de biz én nekem a vasalásnál csak a kocsisom, meg a lovászom szokott ott lenni.

A kovács mesternek azonban nem volt szüksége papirosszeletre, mint a vargának, hogy megmérje vele a ló lábát, hanem megnezte azt s aztán elővett egy darab hosszú egyenes vasat.

— Jaj, atyafi, ha kendnek nincs kész patkója, mink nem ülünk itt holnap estig, a míg abbul a darab vasbul patkó lesz.

A kovács nem szólt semmit, a vasat a tűzbe tette, a kohó okáda a szikrákat; mikor aztán a vas darab izzó lett, akkor kivette a fogóval, az üllőre tette s aztán egy pár hatalmas kalapácsal olyan hirtelen patkót csináltak belőle, az inassal együtt taktusra kalapálva, hogy nem tartott tovább annál a nótánál, a mire rágyujtott a mester:

»Hej a jó Henrik király

Lalla lira larirette!

Azt mondta minden vasárnap

Legyen ám a parasztságnak

Fazekában tyukleves!

Ne nevens!

Lalla lira larirette!

Ott van a tyuk az asztalán

De más kezében a kalán

Lalla lira larirette.«

Csak erre a nótára kezdték a vendégek figyelmesebben vizsgálni a kovács mester arcját.

— Nézd csak, milyen nagyon hasonlít ez a kovács ahoz a parasztleányhoz, a ki bennünket idáig hozott. Szakasztott olyan mint az.

— Meglehet, hogy testvérek.

— Az ám. Terringettét, vigyázzon ön, mind a szeme közé ugrálnak a szikrák!

A kovács a kész patkót beledobta a vizes sajtárba, aztán a kisasszonyhoz fordult.

— Legyen szives leszállni, ha úgy tetszik.

— De hova? Itt nagy a sár, meg a szénpor.

Biz az a kovács műhely körül rendesen ugy szokott lenni.

A kovács egyszerűen segített a dolgon. A két izmos kezével átfogta a kisasszony karcsu derekát s mi előtt az azt mondhatta volna, hogy »szabad« vagy »nem szabad« olyan könnyedén letette a földre, mint egy kis gyermeket.

— Teringettét; de izmos leány ez a kovács, szörnyükdék Rogneard ur, míg Melanie kisasszony egész gyönyörködve tekintte annak atletai termetére, a mint az a tanoncza segítségével a ló vasolásához hozzá fogott.

— Hát a másik két ember hol marad? kérde Rogneard ur.

— Minek az a másik két ember?

— Hát az egyik, a ki az alatt a ló fejét, a másik meg a ló farkát fogja, a míg önök a lábánál dolgoznak.

— Ugyan papa, hallgass már kérlek.

A kovács inas nevetni szeretett volna, ha a mester felemelt tenyere el nem vette volna tőle a kedvét.

— Láss hozzá!

Az inas felemelte a ló lábát, a mester neki állt a faragó vésüvel a patájának, mi alatt Rogneard ur folyvást jajgatott: »ne vágja olyan mélyen! Fájni fog néki! Jaj, már az elevenét éri! — Hát még mikor a szegeket verte a patkón keresztül. »Ezt én soha ki nem állnám!«

Az egész munka nem tartott tíz perczig.

— Mit fizetünk, atyafi?

— Fél frankot.

— Itt van. Fogja kend! Rogneard ur oda adott neki egy öt frankost.

A kovács a bőrkötény alá nyult s visszaadott négy és fél frankot.

— Csak tartsa meg kend! A többi borraló.

— Én nem iszom bort. A patkó ára tíz sous.

— No hát azért a szép nótáért.

— A nótát magamnak daloltam.

— Ugyan vedd el már! sugá Melanie kisasszony; — azt gondolod, hogy azért mert valaki bőrkötényt hord, szabad megsértened.

— Teringettét, atyafi; monda Rogneard ur, de szeretném mikor egyszer másszor a fő hadi intendanturánál kell valami vállalomra a patkót felvesztem, ha ott is ilyen borralóelnemfogadó kovácsmesterekre találnék, mint kend!

A kovács, a mint elkészült a munkával, kezét nyujtá Melanie kisasszonynak, hogy ismét fölsegítse a nyeregbe. A lovász csakugyan elveszett.

— De már most elébb a tisztartó urat szetelnők fölkeresni, monda Rogneard ur, hogy addig láttatná el a lovainkat, a míg a grófnál egy látogatást teszünk, a ki én nekem

bérlóm! Mert én vagyok ennek a jószágnak a tulajdonosa! Csak jönne elő az a legény, a ki ide vezetett bennünket, hogy vezetne odább.

— Az nem fog többé előjönni, mert annak más dolga van, viszonzá a kovács. Majd elvezetem én önöket magam odaig, a lovaikat is bekötöm az istállóba; mert most a tisztartónak egy családja sincs az udvarban, az mind kinn van a takarodásnál.

— Ah! kend maga akar fáradni mester? No azért nagyon le leszünk kendnek kötelezve. — De hát elfogadja kendet a tisztartó ur — ilyen — ilyen — jelmezben?

Már tudniillik papucsban és bőrkötényben.

— Hát mi baja a tisztartónak az én jelmezemmel? Rám ismer ő majd igy is.

Azzal előre indult; elvezette az uraságokat a kastélyig, ott lesegítette mind a kettőt a lóru; megmutatta nekik, hogy földszint melyik szobába nyissanak be? az a tisztartó lakása, ő maga azalatt majd beköti a paripákat az is-

tállóba, s aztán felkeresi a tisztartót; mert az most nem hüssel ám a szobában, hanem bizonyosan kinn van valahol a szérún, a hol csépelnek s gabonát szórat.

Mikor odább vezette a két lovat a kovács, azt mondá Melanie kisasszony az apjának:

— No hallod-e, ha valakit irigyelni akarnék, hát az ennek a kovácsmesternek a felesége volna. Micsoda meglegedés ragyog ennek a tekintetében. Ő tudja azt jól, hogy a két tenyere eltartja becsülettel, s nincs rászorulva senki pártfogására, nem reszket, nem aggódik, s nem is bókol senki előtt. Miért nem ilyenek a mi gavallérjaink?

— No azt szépen megköszönnéd, ha ilyenek volnának! Hahaha! A mint hazamegyek, mingyárt megmondom az unokabátyádnak, hogy szerezzen bőrkötényt, ha neked tetszeni akar, s zongora helyett tanuljon meg az üllőn kalapálni.

(Folytatása következik.)

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

HALOTAK napjarul eszembe jutya nekem a mi napunk, a ki volt hazban csütörtökön,

mikor produkta magát a mi derik funeratórunk: Szilagi Dezső, a kit az istén mig iltesen szamozs halotag napjaig, hogy temethesen el mig sog szamozs olyan ilő-halotat mint vagyunk mink. Mert haraxok raja nagyon.

Csinalya Hadarasz Jozsep tekintedezs barátom uram komilfő javaslatot: »Kiressik meg ü felsige, hogy delegatit adig ne hijon együvi, mig a zorszaggulizs felirati javaslatal kizen nem lesz « Laczik, hogy milyen okozs ember az a Hadarasz. Neki izs van bizonyozsan szölője, krumpli-tablaja othun, mint nekem. Van pedig mozd javaban szüret, ot kel felügyelni szedőkre, hogy sogat ne faljanak termisbül, be kel vasarolyi hordokat, mig pedig szemilesen: bele fujnyi hordo-lyukakba, hogy nem szelelnék-e hordok? a mihez otthon levő vaszon cselid nem irti, mer nincs van hozaja elig szuszja, azutan keresnyi lengyel zsidó kucpeczeket, azokal kit-három hitig alkudoznyi a bora; azutan kilatogatnyi krumpli-földre, a kiasot isten-aldazst haza szalitatnyi, palinkafőző masinazs zsidonak eladni — ez mind

varja othun igaz hazafira, ha mig olyan kip-
viselő, izs mig olyan dühözs elenziki legyen izs.
No hat Hadarasz intentiója jo izs volt, javaslat
formulazasa korekt; haznak csag azt kelet
volna mondanyi jol van, elfogagyuk, — izs
akor mi gazdak, Hadarasz izs, in izs, kik bizo-
nyozsan bene lenink delegatioban, haza mehet-
nink dolgunkra adig, mig haz felirata vitaval
elkiszüli magat.

De hat nem! Szilagyin a k ebe izs bele
kelet ütnyi az orat, mintha ü Pulszky volna.
Ranczigaltam, hogy maragyon ülve, ne szo-
lyon. Nem halgatot ram. Beszilt, izs ezel töki-
letezsen eltemete Hadarasz Jozsep becsületezs
szandikat. Mar mozsds csagugyan nem lesz
semi deiegatio össze hivasanak elmaradasabul:

tesik menyi delegatyuskodnyi, nem pedig haza
atyuskodnyi.

Ebül az egisz historiabul pedig mig aszt
izs tanulhatya valamire valo iszel biro habari-
kos honatya, hogy ez a Szilagyi nem tiszta
kezü ember, nem igazan habarikista, hanem
titkozs kormány-parti, barany-bürbe bujt far-
kazs, a ki bargyu birka-nyajba beloapta magat
izs viszi köztünk pusztitazst kormány javara.
Különben nem tudok magamnak megmagya-
raznyi, hogy miir rontya el mindanyiszor, va-
lahanyszor elszolya magat, az elenzik minden
javaslatyat? — No hiszen maj meglatya akarki.

Adig izs maratam

alazatos szolgaja

J. Z.

Tinódi Lantos Sebestyén heti krónikája.

I.

Ritka táborában a szélbalogoknak
Ökölnyi nagy könyök sűrűven potyognak,
Vagyon pediglen e nagy siralom onnat,
Hej, hogy szemlátomást naprul-napra fogynak.

Az volt a panaszuk, hogy sokat fizetnek
Adóba meg másba »hunczut németeknek«
Hogy a nagy tehertül már-már meggebednek.
E miatt lármáztak, fennyen fenekedtek.

Hát most sült ki rájuk — lánczordta talánok —
Adó-restánczia még is van utánok,
Hogy nem is fizetett semmit egy Kálmánjok,
Ki miatt is vagyon nagy szomorúságok.

A miatt van pedig nagy szomorúságok,
Mert hogy nem fizetett adót a Kálmánjok,
Kemény sententia mondatik ki rájuk:
A szélbalogoknak abrinca a Kálmánjok.

Szepeg Thaly Kálmán, ijjezve látván
Hogy a mustra-kereszt ott van már a hátán,
Vándor-bot kezében, uti lap a talpán,
Mehet merre tetszik, Svájczig meg sem állván.

II.

Hát az akasztatás! a' se bolond nóta,
Nem fujtuk még ilyet Ádám-Éva óta,
Az csak az igazi eredeti nóta,
A mint azt Simonyi papirosra róttá.

Simonyi ám, az a hires doktor juris,
Kinek hire nagy az Operenczján tul is,
Ki azt tartja: »Néha jáger lesz a nyul is,«
S »a jó ártány nemesak kóborol, de tur is.«

»Fel kell akasztatni a minisztereket,
Különben miniszter más soha sem lehet;« —
Igy hangzik a nóta. (Én akármí legyek,
Ha Simonyi mondott még ennél egyebet.)

Hej de mit ér az ő nagyra törő lelke,
— (Bár az akasztó-fát már fel is szerelte,) —
Ha nincs ki csak egy szót is tegyen mellette,
A többi mind csak a nevetését nyelte.

»Már kimegy divatbul őszi szép szokásunk?
Kötelen fityegni már senkit se látunk?
Hej, már látom hogy jó örök elbukásunk,
Halálos halálunk, végső pusztulásunk.«

Panaszkodik igyen Simonyi Némethnek,
Kinek nagy szakállá szinte butól reszket,
»Gyerünk ki«, sohajtják, és mind megerednek,
S a »két kék bakokhol« busan gemberegnek.

H á t h a

— Buh, buh! Félték ugy-e?
 — Persze hogy félünk . . .
 — Hát mért nem szaladtok el?

Egy gamin poétának.

OLVASTAM versedet s nevettem
 Pajzán könnyelműségeden . . .
 Hanem, hogy ez uton haladjál,
 Fiaskám, azt nem engedem.
 Könnyelműséggel mitsem érsz el,
 Megrontja ez az életet . . .
 Ha megbomoltál, térj eszedre . . .
 S ne irj több ilyen verseket!

Poéta vagy. Hát légy poéta!
 Gondold meg, hogy ez mit jelent.
 Hiába zengi, nem apostol,
 Ki tettben is nem tiszta szent
 Jusson eszedbe Poe Edgar
 S verd bünbánólag melledet,

Borulj le, mond, hogy szánom-bánom . . .
 S ne irj több ilyen verseket!

Hiába minden ellenállás!
 A sors elvégre is urunk
 S akármeddig csürjük-csavarjuk.
 Ő füttyöl és mi tánczolunk.
 Nagy baj, igaz, de ezt nekünk már
 Megváltoztatni nem lehet . . .
 Hagyj föl a don quijotei harezszal . . .
 S ne irj több ilyen verseket!

Dalolni gyönyörű mulatság,
 Ezt nem tagadja senki sem;
 De hogy a köbe fogsz dalolni
 Hajléktalanul, éhesen?
 A publikum a dololásért
 Manap csak aprópénzt fizet . . .

megijednek!

— Csak félre állunk ; tessék !

Szerez magadnak rangot, állást
S ne irj több ilyen verseket !

Aztán — fajankó ! — azt hiszed, hogy
Majd hódít a szerelmi dal,
Ha nincsen diplomád stb.
S valami jó kis hivatal ?
Szeretni diplomátlanul ! . . Oh,
Te ! . . . Majd mit mondtam itt neked ! . . .
Hagyj fel, öcsém, a szerelemmel
S ne irj több ilyen verseket !

Meglásd csak, hogyha szót fogadtál,
Mily brilliáns lesz a világ :
Lesz hajlokod, mit enned-innod,
Lesz kedvesed és . . . jó ruhád
Rugós diványon henteregve
Dudolhatsz akkor eleget ! . . .
Fürödni fogsz a tejbe-vajba
S nem irsz több ilyen verseket.

DENGI JÁNOS.

Ex kathedra.

Ha önök valóbén semmit sem akarnak tudni, úgy nem bánom, üljenek itt csendesen mindig az óráimon.

*

A király ellenségei rohomosan megfogytak halála után.

*

A csaták mindig a szabadban szoktak lenni.

*

A Tiszafolyónak nevezetessége, hogy Magyarországon is találhatik.

*

— Ugyan uraim, ha már kiabálni akarnak, legalább tegyék meg azt az emberséget — fogják be a szájukat ! —

*

Lycaonról azt beszélnek a görög mythoszok, hogy gyakran 30 öreget fogatott össze, akik közül legalább is 45 fiatal hajadon volt, s megégette !

*

Domine Sívány itt van ? — Nincs ? — Akkor hát álljon föl !

N É P D A L.

— Dalli : Thaly. —

ENGELER & Co.

Nyisd ki rózsám leveles kis kapudat
Hadd bocsátom be a fakó lovamat,

Vess elébe szénát, zabot,
Ugysem marad harmadnapot Tenálád.

A funerátor.

Volt nekünk és van nekünk annyi eredeti emberünk, hogy más nemzeteknek akár kölcsön adhatnánk belőlök, hanem olyan eredetiségünk még csakugyan nem volt mint Vasvári Kovács.

Magyarország első funerátora.

Ez a funerátorság, oly rendszerrel, mint azt Vasvári gyakorolja, egészen magyar találmány, még pedig kizárólag a jó Vasvárié. Még ő szabadalmat se kért rá, hiszen ugy is tudja, hogy bizony az ő mesterségéhez nem kell semmiféle »Schutz-mark«, azt ugyan fel nem használja senki, sem az ő, sem más firmája alatt.

Busulni a mások halottjáért, gondoskodni a mások halottjának a sirjáról, kikisérni a temetőbe olyan elhunytat, a kivel életében soha sem beszélt, ott meghallgatni a papot meg a kántort, megvárni míg a holttestet a sirba teszik, behantolják, aközben a sirt körülálló gyülekezeten de mindenáron átfurakodni valahogy s egy göröngyöt belökni a sirverembe, azután mikor a gyászmenet kocsira kapott s haza robgott, felcsipni az atilla két szár-

nyát s a kerepesi temetőtől a sáros uton végig czaplatni a népszínházig, mert 7 órakor kezdődik a »Falu rossza« előadása, ott pedig okvetlenül jelen kell lenni, különben ki czimbalmozna Göndör Sándornak a »Makk-hetes« korcsmában?

Hát ki akarná az ilyen mesterséget elhódítani?

Bizony senki. Ha ő bele un, várhatjuk, míg valaki kezébe veszi azt a keresztet, a melyet ő a halottas menetek előtt hordani szokott. Majd még azt is elmondják rá, hogy bizony bolond volt, a miért olyan nagy buzgósággal folytatott olyan üzletet, a miből de csak egy grisli »gseft«-je sem volt.

Mert buzgó ám a munkájában nagyon. Magára beszélte, hogy az neki szoros kötelessége. Ha beteg is, kívánszorog az ágyából ilyenkor október végén s neki lát a kötelességének. Nem mese; épen most esztendeje történt, hogy kemény hideg láza volt. De október utolsó hetében azon betegesen felkelt, s eljött az irói körbe, elő vett egy árkus papirost, aztán a tarokk-kompániákat meg-»önkéntes-adakozásoztatta«, hogy a begyült pénzből a kerepesi temetőben nyugvó irók és művészek sirjait rendbe hozhassa halottak napjára. Mikor olyan pazar fényben uszik az a nagy temető, nagyon meglátszanék a szegény elhagyatott sírok rongyossága, legalább zöld gyepet kell rájuk rakni, legalább egy-egy koszorút kell a sirkövekre helyezni, ne mondja ránk a világ, hogy szegények vagyunk. (Mert az iró és művész szereti ám vagyonbeli defektusát takarni.)

E napokban megint ellátogatott az irói körbe. Mi bizony nem is tudtuk volna tán, hogy halottak napja közeleg, de azonnal megláttuk az atilláján: nem a kék, hanem a fekete volt rajta. Ezuttal aztán hozott olyasmit is magával, a mivel a kartographok mesterségébe vágott be, de a mit a kartographok még aligha produkáltak. Egy térkép az, a kerepesi temetőről. S minő pontos! A hegyek (a sírdombok) s a völgyek (a sirközök,) a fő- és mellék-utak mily hiven vannak feltüntetve. A nevezetesebb helyek sznes karikákkal jelezve, mint a birodalmi fő-városok, a »tartomány« »lakosai« plane név szerint fel vannak sorolva, a szomszédos »tartományok,« minők a »zsidó temető« és az »uj temető« körrajzokban szintén láthatók, mint az osztrák-magyar monarchia térképén a határokon túl Moldva- és Oláhország, Szerbia stb. Iseri ő a temető minden zegezugát. Ezt bebizonyítandó

kiterjeszti a kör egyik asztalán a nagy térképet s várja kérdésünket:

— Hol fekszik Garay?

Ő mint a jó diák, a ki ugy ismeri a mappát, mint a tenyerét, rögtön oda bök a mutató ujjával.

— Hát Szerdahelyi.

Már akkora oda kommintott a körmével, hogy: »itt ni!«

Deák Ferenczet, Batthyányit stb. kérdezni sem kell, mert azok színes mausoleumok alakjaival vannak jelezve.

De nemcsak a nevezetesebb emberek nyugvó helyét ismeri ő, hanem valamennyi kerepesi temetői lakosét. Névről névre ismeri. A mint azt oda is írta mind a mappájába. Mennyi időbe kerülhetett az neki, míg ő annak a nagy temetőnek valamennyi sirkeresztjét, fejfáját felkereste, az azokon levő feliratot leolvasta, aztán a mappára feljegyezte.

Hát világos, hogy kinevetik érte. Hiszen ez merő bolondság. Beleszeretni a halottakba nem és kor-különbség nélkül, legfőlebb azok iránt viseltetvén különösebb vonzalommal, a kik életökben verset vagy novellát írtak, muzsikáltak, festettek vagy színészkedtek. De hát ilyenekre jobban is rá fér a holtak utáni kegyelet, mert többnyire nincs a ki sirjokra egy koszorut tegyen. Ezeknek Vasváry Kovács az egyedüli gyászoló özvegyük, gyászoló szülők és gyászoló árvájuk.

Hisszük, hogy sokan látták és fogják látni e napokban a kerepesi temetőben az itt közölt képnek az eredetijét.

—ó—

Sárf Dolfi fandarkodásai és adomái.

A nagy Pulszky írta edj rüpirat az accopationról. Ha mindenben is adom igazat a rüpirat állításának, azon pünkra hojd Bismarck sok ezentől fag mandani: A mór megtett a kütelesség. Ámor meheti, sináalom edj hathetos ellenzék. Bizmarck van edj üreg legén tehát ű mán régestül fagvást leszámolhatta Amórral

Fognak sakan mandani: mért van hoid ippeng a keleti kérdésből falyta ki az általános izraelitó-emancipation? Nü hát, a keleti kérdés hozott magával: az occopacion, az insurrek-czion, a népjölési resolu-czion és még sak más czion. Ahól pedigh van magát ennyi czion ott bizemos hoid az izraelitóknak is küll játszani et szerepet.

Emlegetnek, hoid De Pretis ór, minekotánna neki nem sikerölte a ministeri kamora megalekitás, eltükélt magát, hoid meg fog változtatni a nevét De Speratis-ra.

Párisban feloszlotta a kiállítás is odj irják végére járja a zaj. Nálonk üsseölte a képviselőjés és kezdüd magát a nesz.

Daczára hojd Angliát nadjon veszi igénybe kamoly-ságra a keleti kérdés, megis nadj ott a w h i g-adolom

Angliában megjeleni edj zszornál, melyet hiják »Déli Nyusz,« ha sinálnák edj megfantalás a helyzetre, akkor idj kürüsztlüdnék: »Keleti Nyüh.«

Az én Pinkász fiám megjütte az occopationból Pózniaübul. Kinek mandjam el azon üröm amit érezte atyai szivem mikor üt ép egészségben megint megláttam! Olyan üröm velt a ez amit kívánam minden izroelitó jereknek.

Intézttem hozzá felszólítás hoid sináljon beszédet arról amit sinálta vitézségben és a mi történte általános-ságban. Az én fiam — ajándékozva maradjon nekem száz esztendün át — van edj igen szép szerény jereket, — küör-nézte elübb, hoid nem tartozkodja e magát valaki küzeletünkbe, nehodj aztat gondoljanak, ű van edj ember aki sinálja kohlmarkt.

— Nem is hiszi el kedves tháti, hoid én voltam mindenhol az első, ahól kellett — fóttni. Nem is gondol, odj finaman tódok fóttni! — Ezen beszékre rá annyira örültem magamat, hoid atjai szivem alig totda megmaradni a helyén

Csendes, szóttalan ember volt Pál jogász. Társai adomáira, históriára mindig csak egy szava

volt: »nagyszerű!« Ezen az egy szón kívül ő egész este nem ejtett más hangot.

Egyszer társai összebeszéltek, hogy megszá-
molják: hány-szor mondja el egy este, hogy »nag-
szerű.«

A hány-szor Pál ur az ő szokott szavát kiej-
tette, egyik társa mindannyiszor egy-egy gyufát
tetf a hamutartóba.

Egyszer aztán haza akarván menni, megszá-
molják a gyufát; volt 70.

— Nézd csak Pali pajtás, megszá-moltuk hány-
szor mondtad el ma hogy »nagyszerű«; 70-szer.

— Nagyszerű, — volt a Pál ur legutolsó
szava is.

A g—i vasuti állomásnál mondtak a szülék
s jóbarátok utolsó Istenhozzádot Bácsmegeye moz-
gosított harcosainak a nyáron.

Egy nap, midőn a vonat a g—i állomásról el
akart indulni, egy szerb baka igen hangos jajszóval
bucsuzott el szeretetteitől. A mellette ülő magyar
bakancsos bajuszát pödörgetve gyürte a fájdalmat
be felé, hogy hangos jajszóba ne törjön ki, mit a
szerb testvér jajongásai csaknem kicsaltak már.
Bakancsosunk ezt meg akndályozandó oldalba löki
a jajgatót és egész elkeseredéssel mordul reá:

— Ne ordíjj, a ki áldója van, hiszen a te or-
szágodba, az atyád fiaihoz megyünk.

Elmegyen X. ur a postára, s kérdi a postames-
tertől: nem jöttek-e levelei?

A postamester végig nézi a levelek czimeit,
A-tól Z-ig aztán oda fordul X urhoz:

— Nem jöttek!

X. ur már el akar menni, mikor a postamester
utána kiált:

— De megálljon csak kérem: hogy is hiv-
ják önt?

— Koma! te nagyon szereted a bort; ugyan
mond meg nekem, hány gönczi hordó kell neked
évenkint?

— Hát az édes barátom olyan formán van:

ha egészséges vagyok elmehet hét hordó, ha beteg
vagyok, akkor kétszer annyi, mert az orvoságom
is bor.

Muki ur már tizedszer kérte meg a szép Lina
kisasszony kezét és már tizedszer kapott kosarat.
A tizedik kudarcz után mérgesen vágja magát ott-
hon anyja karosszékebe s hosszú sohajtók után a
következő fohász száll ki belőle:

— Bár a pokol minden ördöge vinne el vala-
mennyi szép leányt, hogy ne kinoznák örökké a
szegény fiatal embereket!

— Köszönöm a jó kívánságot! hangzott fel a
szomszéd szobából, s e szavak után egy szép szöke
fő mutatta magát a függöny mögül.

Muki barátunk halálra ijedt, midőn megis-
merte Lina kisasszony testvérét, ki épen vizitben
volt Muki mamájánál.

— Bocsánat kisasszony, de az a mit mondtam
ép nem szól önnek, menteteté magát.

Petermann halálára.

Ismerte mind: az öt világrész

S a tengerek minden utját;

Nem ösmerte az életét

— S mint Franklin ott, ő is ugy járt.

M. Jean d'Or.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

Sebestyén deák. »A hazatérőkhöz« messze marad a
többtől. Öntől jobbat várnnk — **Bugó Dorgo.** Adomáját kö-
zölni fogjuk. — **Utód.** Láthatja, hogy berukkolt az előd is,
de különben sem vehettük volna hasznát az ön apróságai-
nak. — **Pulyphemus.** Nem volt érdemes arról a dologról
ilyen hosszú verset kanyarítani. Ne adjuk ki! — **M. J. d'Or.**
Repete! — **Vaskalap.** Küldje az ilyen verseket a divatla-
pokba. — **Piripócsy.** Csak két kutya-nyelvet olvastunk el a
rengeteg kéziratból, befejezén olvasásunkat a következő
kítéttel: »Szobámban — ebben a diákkalandjaim drága em-
lékeinek muzeumában — üldögéltem, író-asztalom mellett
keserves kadenciák ropogó hullámainak sebesszárnyára fu-
vallva szívből fakadó »Hozzádomat.« — **Több kéziratról**
jövöre.

Lap-tulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióntéza 80-ik szám alatt.

Budapest, 1878.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

GOLDBERGER A. V.

hirdetési irodájában

Budapest, Szervita-tér 3. szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Ajánlat vadászó, lovagló és utazó eszközök bevásárlására nagyban és egyenkint.

Lefauchaux kétesövű vadász-fegyver mind valódi drót és más finomabb damask csövekkel frt 25, 27, 30, 40, 45, 47.
Lancaster kétesövű fegyver frt 40, 50, 80.

Figyelmeztetés: minden egyes fegyver a vevőnek kézbesítése előtt pontosan belövetik és néhány mintatöltényt mellékeltek.

Közöns. fegyverek csöszök és öröknek frt 6.—, 7.50. két csövű frt 12.50. drót csövű frt 16.—20.

Lefauchaux-fegyver-töltények Cal. 16 12 100 drb. frt 1.50, frt 1.90 zöld frt 1.50, frt 2.20 Lancaster 100 drb. frt 1.90, frt 2.30 zöld frt 2.10, frt 2.50

Töltény-dugaszok 200 drb. 40 kr., háromféle 75 kr.

Beltöltéti biztonsági Revolver 25 tölténnyel frt 5, 7, 9. — vésezett frt 6, 8, 10. — finomabb frt 8, 10, 12. — erőslovásti zseb-ben hordható Bulldog-Revolver frt 13, 15, 17. Szabályszéri hadi Revolver frt 18—23.

Revolver-töltények m/m 7 9 12 100 drb. frt 2.50, 3.—, 3.50. Középen gyuló 3.—, 3.80, 4.60

Gaubert-féle Lefauchaux-fegyver hől-gyöknek frt 31.

UJ! Fusil a l'air gyűzőnyí nagyságú légtöltényekkel 40 méter távolságra hord 2000 sörétes és golyós tölténnyel frt 90.

Amerikai Henry Martini-fegyver 1200 lépésre hord, egy perc alatt 16 lövést ad frt 145.

Flobert csel- és madár-fegyver frt 12, 14, 17, 20, 29. Flobert-pisztolyok frt 7.50. 12.—. Flobert-töltények száza: golyós 50 kr. sörétes frt 1.50, nagy frt 1.80, 2.60. Vas-csőtábla kinyitó figurával és mozsárral frt 9.—

Zabla frt 1.80—3.—, kengyelvas frt 1.60, 2.—, sarkantyú 90 kr., felszatól szíjál frt 2.—, Rinoceros lovagló-veendő idomáshoz 60 kr. — frt 3, agarászó-ostor frt 4.50—8.—, ló-lábméző frt 2.25, tűz és törés ellen istálló lámpák olajra frt 1.70—3, Kézi lámpák gyertyára 90 kr. — frt 3.

Angol lovaglon-veendő disznóbőr frt 15—35. kettős kantár frt 5—7, kengyel-szija frt 2.50, 3.50, heveder frt 2.25—3.—, izasztó frt 3—5, kengyelvas frt 1.60, 2.—, sarkantyú 90 kr., felszatól szíjál frt 2.—, Rinoceros lovagló-veendő idomáshoz 60 kr. — frt 3, agarászó-ostor frt 4.50—8.—, ló-lábméző frt 2.25, tűz és törés ellen istálló lámpák olajra frt 1.70—3, Kézi lámpák gyertyára 90 kr. — frt 3.

Utaszohoz szivartárak frt 4, 5, 6.

frt 12.50, erős kocsi és lovagláshoz frt 15.75—17.—, gumi cipők frt 1.15, 2.—, uraknak frt 1.85—3.15.

Vadásalagató spók 60 kr. és frt 1.50, madárcsapda frt 1.50, acél rókafofogó frt 2.60, töltény-készítő frt 1, 2, töltény-becsavató frt 3.75, 5, töltényhuzó

50 kr. és frt 1.25, gyutacsbeillesztő frt 1. Lancaster frt 3, töltény övek frt 2, 8. **Vadásztáska** frt 3.50—15, lóportár frt 2.80—7, jeladó spók és kürtök frt 1—7, vadásztor 10.50—12, kutyanyak-ravaló frt 1.50—2, kutyazsinórok 50 kr. — frt 2, kutyá-ostor frt 1—4, fegyver-zsák frt 5—10, vadász-disztárgyak: szarvas-, öz-, rókafejek stb.

Hinta-ágy erdőbe és szobába frt 4.50, 6.50, evő-eszköz tokban frt 3.80, étel-kosár frt 12—20.

Borszesz gyorsforraló Rehandlang frt 2.75, 3.—, 3.75.

UJ! Ruha-plaid, esernyő, bot, tekeres frt. 6—10, angol-plaidszija 90 kr. frt 2.50, kalap-csok frt 1.60, 6.—, irószköz csak vizel meg-tölteni 60 kr. 1.40.

Vízmentes utazó-koferek frt 4.50, 7.—, kézi koferek és bőrdöngők frt 6, 25.—, női koffer osztályokkal frt 6.50—10, finom frt 10—20, utazó táskák frt 3—7.—, igen finom frt 20, berendezett táskák frt 18—60.

Utazás és vadászathoz sapkákat 80 kr. — frt 1.70, vadász-pokarok és üvegek 85 kr. — frt 6, Cosmopolit vadászpipa frt 1—1.30, pinczetok frt 3, 5, 8, üveggel frt 9, 10.50, 13, vadász-szék mint bot frt 3, 80, 7, 10, vadász-kés frt 1.80, 2, 4, kanóczos tűszerszám frt 1.15—1.85, bőr, vászon és gumi lábtük frt 3.50—7.50, Brandtner vízmentes bőr-kezes frt 1—1.50—3.

Angol lovaglon-veendő disznóbőr frt 15—35. kettős kantár frt 5—7, kengyel-szija frt 2.50, 3.50, heveder frt 2.25—3.—, izasztó frt 3—5, kengyelvas frt 1.60, 2.—, sarkantyú 90 kr., felszatól szíjál frt 2.—, Rinoceros lovagló-veendő idomáshoz 60 kr. — frt 3, agarászó-ostor frt 4.50—8.—, ló-lábméző frt 2.25, tűz és törés ellen istálló lámpák olajra frt 1.70—3, Kézi lámpák gyertyára 90 kr. — frt 3.

Utaszohoz szivartárak frt 4, 5, 6.

frt 12.50, erős kocsi és lovagláshoz frt 15.75—17.—, gumi cipők frt 1.15, 2.—, uraknak frt 1.85—3.15.

Vadásalagató spók 60 kr. és frt 1.50, madárcsapda frt 1.50, acél rókafofogó frt 2.60, töltény-készítő frt 1, 2, töltény-becsavató frt 3.75, 5, töltényhuzó

50 kr. és frt 1.25, gyutacsbeillesztő frt 1. Lancaster frt 3, töltény övek frt 2, 8. **Vadásztáska** frt 3.50—15, lóportár frt 2.80—7, jeladó spók és kürtök frt 1—7, vadásztor 10.50—12, kutyanyak-ravaló frt 1.50—2, kutyazsinórok 50 kr. — frt 2, kutyá-ostor frt 1—4, fegyver-zsák frt 5—10, vadász-disztárgyak: szarvas-, öz-, rókafejek stb.

Hinta-ágy erdőbe és szobába frt 4.50, 6.50, evő-eszköz tokban frt 3.80, étel-kosár frt 12—20.

Borszesz gyorsforraló Rehandlang frt 2.75, 3.—, 3.75.

UJ! Ruha-plaid, esernyő, bot, tekeres frt. 6—10, angol-plaidszija 90 kr. frt 2.50, kalap-csok frt 1.60, 6.—, irószköz csak vizel meg-tölteni 60 kr. 1.40.

Vízmentes utazó-koferek frt 4.50, 7.—, kézi koferek és bőrdöngők frt 6, 25.—, női koffer osztályokkal frt 6.50—10, finom frt 10—20, utazó táskák frt 3—7.—, igen finom frt 20, berendezett táskák frt 18—60.

Utazás és vadászathoz sapkákat 80 kr. — frt 1.70, vadász-pokarok és üvegek 85 kr. — frt 6, Cosmopolit vadászpipa frt 1—1.30, pinczetok frt 3, 5, 8, üveggel frt 9, 10.50, 13, vadász-szék mint bot frt 3, 80, 7, 10, vadász-kés frt 1.80, 2, 4, kanóczos tűszerszám frt 1.15—1.85, bőr, vászon és gumi lábtük frt 3.50—7.50, Brandtner vízmentes bőr-kezes frt 1—1.50—3.

Angol lovaglon-veendő disznóbőr frt 15—35. kettős kantár frt 5—7, kengyel-szija frt 2.50, 3.50, heveder frt 2.25—3.—, izasztó frt 3—5, kengyelvas frt 1.60, 2.—, sarkantyú 90 kr., felszatól szíjál frt 2.—, Rinoceros lovagló-veendő idomáshoz 60 kr. — frt 3, agarászó-ostor frt 4.50—8.—, ló-lábméző frt 2.25, tűz és törés ellen istálló lámpák olajra frt 1.70—3, Kézi lámpák gyertyára 90 kr. — frt 3.

„THE GRESHAM“

életbiztosító-társaság Londonban.

Magyarországi fiók: Budapest, Fer-József-tér 5. **Ausztriai fiók:** Bécs, Opernring 8.

A társaság vagyona frcs 59.919,673.80
Évi bevétel biztosítások és kamatból 1877. június 30-án frcs 12.761,159.80

Kifizetések biztosítási és járadéki szerződés s visszavásárlások stb. után, a társaság fennállása óta (1848) több mint frcs 77.000,000.—

A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti idő alatt a társaságnál frcs 56.783,769.80

értékig nyújtattak be ajánlatok, miáltal a legutóbbi 25 év alatt benyújtott ajánlatok összértéke több mint frcs 854.997,550.—

értékre megy. — Tervezetek s minden közelebbi felvilágosítások az osztrák-magyar birodalom minden nagyobb városában az ügynök urak s a magyar és osztrák fiókók által adatnak. 1418 903

Temesváry Móricz cipő-gyára

Budapest, király-utca 2. sz. Orcey-h. z.

a téli szükségletre ajánl nagyban és kicsinyben:

Hölgyek számára
Nemez ponygola cipőket minden színben, sarokkal és eszokorral 1 frt 80 kr.

Eberlasztig vagy bőr-czugo-topánokat magas vígással, a legfinomabban kiállítva 3 frt

Czugas bőrtopánokat, erős chagrin vagy bornyubőrből veres nemez béleléssel szegelve. Dupla talppal, esős időben tartós 3 frt 40 kr

Urak számára:

Topánokat, bornyu- vagy bagaria bőrből, szegzett és sró olt duplatalppal, igen erős 4 frt

Topánokat oroz lakkbőrből, szegzett dupla talppal és srófmunkával, munkába és esős időben való 4 frt 80 kr

Térdcsizmákat, dupla bagaria bőrből háromszoros csavarral ellátott dupla talppal, vízmentes 8 frt 80 kr

Ugyanaz orosz lakk bagaria bőrből 12 frt

Megrendelések pósta utánvét vagy az összeg beküldése mellett a legpontosabban megküldetnek. 231

Kimerítő árjegyzékek ingyen.

Meg nem felelő tárgyak készséggel kiesereltetnek, próba-megrendeléshez képes árjegyzéket küld
Kertész Tódor, BUDAPEST, 2
dorothyá utca 2

Szakál növesztő.

Egy kitünő, jótállással ellátott, gyors és tömött szakál növesztő szer; melynek hatása ifjakknál is meglepő, úgy hogy mindég biztos eredménnyel használtatik. Egy üveg ára 1 frt 50 kr. Raktár: Török József gyógyszerész urnál, király-utca, Budapesten.

Vadászati idény!

Mindennemű vadászfegyver, vadászati készlet és revolverek legolcsóbb eredeti **gyári-árakban** Gasser Lipót főraktárában

SCHUK N. áruháza

magy. kir. udv. szállítónál
Budapesten, király-utca 1. sz.
Árjegyzék ingyen és bérmentesen